

Jezus že ve

»K je je angel varuh, ko ga najbolj potrebuješ?« je jezna in razočarana na robu solz razmišljala Liza, ko je sedela na postelji z visoko podloženo nogi in bolečino, ki je neprestano opozarjala nase. Bolelo je. Res je bolelo. Pa ne le telo, pač pa tudi duša. Čutila je vsako najmanjšo koščico v stopalu - nekaj topega je kljuvalo po njegovem robu in nekaj ostro pekočega žarelo v samem središču. Otopelost z utrujeno bolečino se je širila po že krepko zmanjšani mečni mišici in se zataknila v kolenu, ki je ob rahlem premiku noge ježno zaškrtalo. Enak zvok so proizvajali njeni zobje, ko jih je nejevoljno stiskala, da bi zadušila hlipanje. Od tiščanja blazine ob obraz je bila vsa zaripla, pa to vseeno ni ravno močno stišalo njenega joka. Ni več smrkala zaradi fizične bolečine, ki ji je sledila že več let in se ob posebnih priložnostih prijazno stopnjevala. Ne. Jokala je, ker se je bala, da več ne zmore. Ne zmore verjeti.

Minute so se že zdavnaj iztekale. Zdaj je bilo vse skupaj zgolj še vprašanje sekund. Liza je tekla in pred sabo spretno premikala žogo. Bila je tik pred kazenskim prostorom, dvignila je pogled, izbrala svojo ciljno točko, zbrala moči, namerila, močno zamahnila in zakričala. Namesto golove mreže je njeno vidno polje naenkrat zapolnilo zvezdnato nebo. Na svojem hrbtu je čutila mehko travo, ki jo je nežno pobožala po licu, ko je obrnila obraz, da bi pogledala, kaj se dogaja in se počasi pripravila, da vstane. Uprla se je na roke in še preden je težo sploh uspela prenesti na noge, ji je skozi desni gleženj sinila peklenska bolečina ter z njo ostala nadaljnjih nekaj let.

No, prav. Ta zgodnica ni bila resnična, a kako zelo si je Liza želela, da bi lahko trdila, da se je zgodilo ravno to. Namesto tega pa je v nekem usodnem trenutku preprosto padla po stopnicah v stanovanjskem bloku, ker se je nenadoma ugasnila luč. Res patetično. Doma so se radi šalili, da jo je njen angelček varuh izpustil, ker se je malo pred nesrečnim padcem sprla z bratom. Ja, vedela je, da je bila za prepir kriva sama, a dvomila je, da si je zaradi tega zaslužila takšno kazen. Kot teniška žogica debel gleženj je namreč pomenil, da je morala vsaj začasno prenehati z nogometom, da je morala začasno uporabljati bergle in da jo je začasno spremljala bolečina. Žal pa je že po nekaj tednih postalo jasno, da se je ta 'začasno' nedololočljivo podaljšal.

Liza ni bila človek, ki bi se smilil sam sebi, se hitro prepustil bolečini ali vzganjal paniko po nepotrebnem, a kaj kmalu so se njene večerne prošnje pri družinski molitvi iz preprostih želja po lepih ocenah spremenile v moledovanje po izboljšanju poškodbe. Navzven je poskušala ohranjati optimizem in občasno sama sebi skoraj verjela, da lahko to premaga. Nato pa so vedno znova prišli temni dnevi, ko se je razočarano jezila na svojega angela varuha, ki jo je takrat

izpustil. Mama jo je večkrat tolažila, da On že ve, zakaj je tako. Da tako očitno mora biti. A Liza ni več zmogla razumeti. Rada je imela Jezusa. Rada ga je imela iz vsega srca, a bila je prav zares jezna nanj, da je dovolil, da se ji je pripetil tisti padec. Tako se je najprej jezila na svojega angela varuha, potem na Jezusa in na koncu še nase, ker se je jezila nanju. Bila je prava čustvena zmešnjava. Zmešnjava, ki se je vedno močneje borila z dvomi.

Za to ni nikdar prosila, nikdar si ni želela astme, alergij, kaj šele poškodbe in bergel. A je vseeno vse dobila. Ni razumela, zakaj. Delala je dobra dela, pomagala sošolcem in prijateljem v šoli, sodelovala je v župniji, redno je molila ... In potem jo je doletelo nekaj takšnega. Zakaj? Pomislila je na prijateljico, ki je vedno vse počela po liniji najmanjšega odpora. Nikdar se ni trudila pomagati drugim ali kakorkoli sodelovati pri skupinskih dejavnostih. A vseeno je bilo njeno življenje preprosto in lepo. Niti k maši ni hodila, pa je bila vseeno popolnoma zdrava in zadovoljna.

»Bog najbolj preizkuša prav tiste, ki jih ima najbolj rad,« ji je nekoč pri spovedi rekel spovednik in Liza je samo nemo prikimala, čeprav je vedela, da je tako ali tako ne more videti. V mislih pa je razočarano zavzdihnila: »Oh, ko bi me le imel malo manj rad.«

Ko je na berglah okorno zapuščala spovednico, se je spomnila na zgodbo o stopinjah v pesku, ki ji je bila vedno zelo pri srcu: v pesku na človekovi življenjski poti je vedno dvoje stopinj – tvoje in Jezusove. A v trenutkih, ko ti je v življenju najbolj hudo, je na poti le en par stopinj. Takrat te Jezus nese. Liza se je nasmehnila in si poskušala predstavljati svoje stopinje v pesku. Bi bil le en par ali bi bili trije? Njene, Jezusove in sledi bergel? Nasmehnila se je. Redko se je zgodilo, da je z optimističnim odzivom potolažila sebe. To je ponavadi počela le pred drugimi. Navzven se je bilo lažje pretvarjati kot v svoji notranjosti. Tako je navzven še vedno sijala pod nasmehom ter dajala vtis močne vere, medtem ko so njeno srce trgali in cefrali dvomi.

Vedela je, da je Jezus vedno ob njej, da jo vedno spremlja in ji pomaga, pa vendar je globoko v sebi občutila grozo dvoma, ki so ga besede nasprotnikov vere le še podkrepile. Počutila se je kot največji hudobnež v množici pod Jezusovim križem, ki je vpil: »Če si res Božji Sin, zakaj te potem Tvoj oče ne reši?«

Če Bog res obstaja, zakaj potem dovoli, da se dogajajo takšne stvari? Zakaj vojne, zakaj sovraštvo, zakaj tvoja bolečina?

Ni več znala odgovarjati na očitajoče besede svojih nevernih prijateljev. Naloga veselega kristjana je širiti vero, privabljati ljudi. Zanj pa se je zdelo, da je nenadoma postala potrditev o neobstoju Boga, potrditev vseh dvomov. In kot da še ni bilo dovolj, da so jo videli kot znak brezbožnega sveta, tudi sama ni več imela moči, da bi jim dokazovala drugače. Kako vendar, ko pa se je tudi sama spraševala: »Zakaj? Zakaj? Zakaj?!«

Liza se je nasmehnila – dobro je poznala zgodbo njej izredno ljube svetnice. Tudi ona se je v svojem življenju borila z dvomi, ni več slišala Jezusa, bila je sama. A je vztrajala – vedela je, kaj Jezus želi od nje in ni se predala. Vseeno pa je bila na trenutke zelo žalostna in osamljena. Liza je pomislila – ob sebi je imela toliko ljudi, ki so ji stali ob strani, ki bi zanj naredili praktično vse, a vseeno je bila tako osamljena. Ne sama, prav gotovo ne sama. Pač pa osamljena.

Včasih je bila Liza tista, ki je tolažila druge, zdaj pa je tolažbe potrebovala sama, a kaj ko je bila trmasta. Vedno je bila tista, ki je pomoč dajala in to ji je ustrezalo. Ni marala biti odvisna od drugih. Ni znala sprejemati pomoči. Je bila to lekcijska, ki naj bi se je naučila skozi poškodbo?

Toliko lažje se je bilo zanesti le nase. Stvari, ki so bile odvisne zgolj od nje, so se odvile dobro. Vse je bilo lepo in prav. A v situacijah, kjer ni imela vpliva, je šlo vse narobe. Liza se je ironično posmehnila sama sebi, medtem ko je obrnila list v knjigi, ki je v resnici ni brala. Namesto tega se je prepuščala lastnim mislim, ki so jo spet, tako kot pogosto, pripeljale do zdravstva. Jezno je zaprla knjigo in se zastrmela v strop. Če bi si lahko pomagala sama, bi to bila že zdavnaj storila, zdaj pa se je morala zanašati na prezaposlene zdravnike. Ne. Krivico dela vsaj nekaj zdravstvenim delavcem, ki so resnično zemeljski angeli, ki svoje delo opravljajo s srcem in dušo. Žal pa je še več tistih, ki jim ni mar za nikogar razen zase – pacienti so številke, poškodbe samo procenti in operacije zgolj rutina. Nobenega truda, nobenega sočutja.

Res je sicer, da kot zdravnik lažje preživiš, če si stvari ne ženeš preveč k srcu, ...

... a kanček človeškosti res ne bi bil odveč.

V navalu jeznih misli je Liza jezno prekrizala roke na prsih, pri tem pa ji je pogled zdrsel na leseni križ, obešen na steni sobe. V labirintu temnih čustev je pozabila na osebo, ki je edina, na katero se človek lahko vedno zanes; Jezus. Čeprav se je tolikokrat jezila nanj in na ves svet okrog sebe, čeprav so jo neprestano obhajali dvomi in nezaupanje pa strašen strah in otopelost, je na koncu vedno znova čutila nekaj.

Bilo je tiho, majhno in skrito, a bilo je tam. Žarelo je kot lučke na stopnišču zatemnjene kino dvorane, ki ti razsvetljujejo pot do sedeža. Do sedeža, na katerem se v kinu življenja udobno namestiš in gledaš svojo zgodbo. Bog pa je tisti, ki sedi na leseno-usnjenem stolu in občasno zakliče: »Akcijska!« In smehlja se.

Smehlja se, ko se smehljaš ti, smehlja se, ko se igraš, ko delaš domačo nalogo in smehlja se tudi, ko ti je težko.

Smehlja se, ker ve, da je rek: »Za dežjem posije sonce,« resničen.

Ker ve, da iz dna vodi pot le navzgor.

In ker ve, kakšen scenarij ti je napisal toliko let nazaj, ko si bil le še drobna pika. Pravzaprav že ko tebe še sploh ni bilo, ko si bil le želja, le molitev na ustnicah nekega para, ki je hrepenel po tebi. Zdaj pa ta dva človeka, ki sta se tvojega prihoda tako razveselita, trpita. Trpita skupaj s tabo. Trpita, ker trpiš ti. O, prevzela bi tvojo bolečino, če bi jo le lahko. A kljub grozljivemu napredku v svetu, to še ni mogoče.

Liza se je nasmehnila ob misli na svoja starša in se, 'vkrcala' na avtobus. Po dveh mesecih strogega mirovanja in počitka se je spet podala v svet. Sicer na berglah, a bila je tam. Ko je šofer speljal, jo je kar potisnilo do sedeža in ko se je približno udobno namestila, so se ji misli vrnile k staršema. Resnično ju je imela rada in ni ji bilo všeč, da trpita zaradi nje. Lažje je, če trpiš sam. Ampak v resnici nikdar nisi čisto sam. Vedno je ob tebi On. In vedno ti bo dal le preizkušnje, za katere bo vedel, da si jih zmožen premagati.

,Očitno ima o meni kar visoko mnenje.'

Zdaj, ko nekaj tednov po vrnitvi v svet sedi v predavalnici in jo v nogi že pošteno kljuva ter bi najraje zapustila prostor (a kaj ko bi ob tem povzročila toliko hrupa), se Liza spomni na dekle, ki jo je pred nekaj dnevi srečala na avtobusu. Kar ni mogla odmakniti pogleda od nje. Razlog ni bila njena obrita glava ali koščene roke. Ne. Bile so njene oči. Bile so resnično žalostne, a v njih je še vedno gorela lučka upanja. V takih trenutkih bi se Liza najraje oklofutala. Kakšno pravico ima, da se smili sama sebi, ko pa je njeno življenje kakor pravljica v primerjavi s trpljenjem tega dekleta. To dekle se bori za življenje, sama pa je čisto obupana, ker ne more hoditi. V mislih se Liza sramuje sama pred seboj, da je tako šibka. Oh, rada bi imela moč tega dekleta, ki je videti tako trdno, pa čeprav krhko in šibko. Jezus že ve, koliko kdo zmore. A vseeno. Ni pošteno.

Liza se v mislih nasmehne dekletu, ko ta v njenem spominu dvigne pogled. In na njeno presenečenje ji dekle nasmeh vrne.

On je razlog da se še lahko smeji.

On je razlog, da živi.

On je razlog.

Z njim bo premagala vse.

Če zmore to dekle, zmore tudi Liza. V očeh dekleta vidi Jezusa.

»Kar ste storili kateremu izmed mojih najmanjših bratov, ste meni storili.«
Nasmeh.

En za dekle

in

en za Lizo.

Jezus bo rešil obe.

Liza izstopi iz avtobusa, se skoraj prekucne na pločnik, a še pravi čas ulovi ravnotežje na berglah. V drugačnih okoliščinah bi ji verjetno ušla kakšna ne ravno najlepša beseda. A zdaj ji je vseeno. Previdno spet postavi nogo na tla in opazuje, kako se grdo zvije v nepravilni kot in pri tem kreše iskrice bolečine. Nasmehne se sama pri sebi. Če zmore tisto dekle, bo zmogla tudi sama. Noga jo bo spet ubogala in ko bo hotela stopiti nanjo, bo težo pogumno prenesla. Bolečino bo premagala s stisnjenimi zobmi in z Njim.

Oh, kako se je motila, ko je bila mislila, da je živi dokaz neobstoja Boga. Nasprotno. Če bo vztrajala in verjela, ji bo z Njegovo pomočjo uspelo.

Shodila bo in v poskočnem koraku ljudem pripovedovala, kako dober je On, ki ga nekateri zavračajo.

Sledila bo stopinjam Matere Terezije in ne bo obupala.

Ko se bo ozirala nazaj in bo štela stopinje v pesku, se Mu bo glasno zahvaljevala. Zahvaljevala Njemu, ki ji je zaupal križ. Križ, za katerega je vedel, da ga bo zmogla prenesti in jo bo utrdil.

In kljub oblačkom dvoma bo nad njenim življenjem sijalo sonce vere.

On je Ljubezen. On je Bolečina. On je Življenje.